

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 399/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 41 ods. 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 CoP 164/2015-141 z 27. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „otec“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 CoP 164/2015-141 z 27. októbra 2015.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol navrhovateľom v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 23 P 256/2014, v ktorom sa návrhom na jeho začatie domáhal zníženia výživného na maloletého [REDACTED] zo sumy 160 € mesačne na sumu 27,13 € mesačne za obdobie od 1. júla 2013 do budúca.

Okresný súd o tomto návrhu sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 23 P 256/2014-95 z 18. februára 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým ho v celom rozsahu zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že okresný súd neúplne a nesprávne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy, v konaní sú vady, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a okresný súd vec nesprávne právne posúdil. Z týchto dôvodov sťažovateľ žiada rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd ako odvolací súd po tom, ako vec prerokoval, rozhodol o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 8 CoP 164/2015-141 z 27. októbra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo napadnutý rozsudok“) tak, že rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zníženie výživného za obdobie od 16. októbra 2013 do 6. januára 2015 postupom podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil a rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na zníženie výživného za obdobie od 7. januára 2015 do budúca zrušil a vec v rozsahu jej zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu v rozsahu jeho výroku, ktorým potvrdil zamietnutie návrhu sťažovateľa na zníženie výživného za obdobie od 16. októbra 2013 do 6. januára 2015, podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 41 ods. 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajskému súdu

najmä vytýka, že mu „... neumožnil... predložiť... závažné dôkazy o svojich tvrdeniach o tom, že ponúkané pracovné pozície sú vzhľadom na jeho zdravotný stav nevyhovujúce a tým mu zabránil dokladmi preukázať opodstatnenosť odmietnutia zamestnávateľom ponúkaných pracovných pozícií...“.

Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že krajský súd dostatočným spôsobom neodôvodnil, prečo nevykonal ním navrhnuté dôkazy, a „prečo neprihliadol na skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, na ktoré zistenia prihliadol alebo prečo neumožnil vykonať dôkazy...“.

Sťažovateľ ďalej namieta „[r]ozpor v hodnotení postupe, aplikácii a výklade práva...“, a tiež aj to, že krajský súd „... nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia, ktoré odvodil z vykonaných dôkazov“.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 41 ods. 3 ústavy sťažovateľ osobitne uvádza, že „... právoplatné rozhodnutie existenčne ohrozuje [jeho] terajšiu rodinu..., vytvára nerovnosť na úkor neúplne zistených pomerov na [jeho] strane...“, pričom tiež namieta, že krajský súd uprednostnil „... maloletého ■■■ pred ostatnými členmi rodiny sťažovateľa, ohrozil tak existenciu jeho rodiny a maloletému ■■■ je súdom nútený prispievať na výdavky na nadštandardné mimoškolské športové aktivity a maloletému synovi ■■■ a manželke... nemôže poskytnúť ani základné životné potreby vrátane nákladov na bývanie“.

Sťažovateľ konštatuje, že v jeho veci ide o „pochybenie takého druhu, intenzity, že to vedie k záveru o svojvôli a má to za následok porušenie [jeho] základných práv...“.

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

«1. Základné právo sťažovateľa... na rovnaké práva detí... narodené v manželstve i mimo neho podľa čl. 41 ods. 3 Ústavy SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR... a právo na spravodlivé súdne konanie

upravené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoP/164/2015-141 zo dňa 27. októbra 2015 v prvej časti výroku v znení : Potvrďuje rozsudok o zamietnutí návrhu otca na zníženie výživného od 16. 10. 2013 do 06. 01. 2015...“ nadväzujúc na rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 23 P 256/2014-95 zo dňa 18. 02. 2015 bolo porušené.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Košiciach sp. zn. 8 CoP/164/2015-141 zo dňa 27. októbra 2015 v prvej časti výroku v znení : Potvrďuje rozsudok o zamietnutí návrhu otca na zníženie výživného od 16. 10. 2013 do 06. 01. 2015...“ nadväzujúc na rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 23 P 256/2014-95 zo dňa 18. 02. 2015.

Ústavný súd zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu advokáta..., za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

Sťažovateľ v sťažnosti zároveň žiada, aby ústavný súd postupom podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nariadil dočasné opatrenie, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

2.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly

zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu v zmysle absencie primeranej argumentačnej reakcie na jeho návrh na vykonanie dôkazov a ním uvádzaným odvolacím námietkam, nesprávnom právnom posúdení veci, nesprávnom a neúplnom zistení skutkového stavu veci, namieta hodnotenie dôkazov a v tejto súvislosti sa domáha ich prehodnotenia, v rámci čoho predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že „*súd prvého stupňa vykonal všetky dôkazy významné pre rozhodnutie o výživnom..., pričom starostlivo prihliadol*

na všetko čo vyšlo v konaní najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd absolútne v tejto časti stotožňuje.“

Krajský súd ďalej konštatuje, že okresný súd „... sa vysporiadal so všetkými námietkami otca uplatnenými v odvolaní, pretože tieto tvorili jeho obranu už v priebehu konania na súde prvého stupňa a tiež v právoplatne skočenom konaní 23 P 224/2013 a otec ani v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie o jeho návrhu na zníženie výživného.“

V súvislosti so zisťovaním zákonnej podmienky podstatnej zmeny pomerov na strane sťažovateľa a s tým súvisiacim určením rozsahu jeho vyživovacej povinnosti k maloletému [REDAKOVANÉ] krajský súd uvádza, že „[a]plikácia zásady potenciality príjmov bola v tejto právnej veci plne opodstatnená, pretože nie je možné sa uspokojiť s tým, že otec v nesporne ťaživej situácii po odmietnutí pracovných miest ešte v decembri 2012 sa zamestnal až v januári 2015, pričom má dve vyživovacie povinnosti voči maloletým deťom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a čiastočne aj voči svojej manželke... Súd prvého stupňa v tejto právnej veci správne vyhodnotil prístup otca k vyživovacím povinnostiam a v tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že otec sa v žiadnom prípade nemal vzdať ponúknutej pracovnej pozície pri zániku pôvodného pracovného pomeru so zreteľom na počet svojich vyživovacích povinností minimálne do doby, pokiaľ si nenájde vhodné pracovné miesto.“

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné

v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol:

„... dôvody, pre ktoré otec žiadal o zníženie výživného z jeho strany na maloletého [REDAKOVANÉ] sú dôvodmi totožnými, pre ktoré žiadal toto výživné znížiť už v čase predchádzajúcej úpravy výživného tak, ako je to uvedené vyššie a o takomto jeho návrhu bolo už rozhodnuté právoplatným vykonateľným rozhodnutím rozsudkami Okresného súdu Košice II sp. zn. 25P/1/2013 zo dňa 23. 5. 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Cop/279/2013 zo dňa 30. 9. 2013. Okrem zisteného skutkového stavu, ktorý bol základom pre rozhodnutie súdu v uvedenom predchádzajúcom konaní o zamietnutí návrhu otca na zníženie výživného sa situácia na strane otca nijako nezmenila v období od ním podaného návrhu vo veci v tomto konaní, otec opätovne zdôvodňoval svoju žiadosť o zníženie svojimi zdravotnými problémami, ktoré viedli k ukončeniu jeho pracovného pomeru v spoločnosti [REDAKOVANÉ]“

Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že jeho predchádzajúcim rozhodnutím sp. zn. 25 P 1/2013 z 23. mája 2013 potvrdeným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 CoP 279/2013 z 30. septembra 2013 došlo k poslednej autoritatívnej úprave rozsahu vyživovacej povinnosti sťažovateľa na jeho maloletého syna [REDAKOVANÉ]. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu je ďalej zrejmé, že jeho rozsudok sp. zn. 25 P 1/2013 z 23. mája 2013 vychádzal z tých istých skutkových okolností, ktoré sťažovateľ žiadal opakovane prerokovať aj v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 23 P 256/2014 (zdravotný stav, strata zamestnania, odmietnutie voľných pracovných miest, ťaživá situácia v rodine), pričom sťažovateľ v priebehu tohto konania neuvádzal žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé odôvodniť podstatnú zmenu pomerov na jeho strane v porovnaní so stavom, ktorý bol zistený okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 1/2013.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu vyplýva, že rozhodujúcim dôvodom, ktorý viedol okresný súd k zamietnutiu návrhu sťažovateľa na začatie konania, bola absencia podstatnej zmeny pomerov na jeho strane v porovnaní so stavom, ktorý bol okresným súdom zistený v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 1/2013.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že argumentácia sťažovateľa, ktorou namieta ústavnú neudržateľnosť rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu (nedostatočnosť jeho odôvodnenia, nesprávne a neúplne zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie), nesmeruje proti rozhodujúcemu dôvodu, ktorý viedol okresný súd k zamietnutiu jeho návrhu na začatie konania. Sťažovateľ argumentuje v rovine, ktorá je v jeho procesnej situácii nadbytočná a bez toho, aby boli naplnené rozhodujúce skutočnosti (podstatná zmena pomerov), aj irelevantná.

Ak za takejto procesnej situácie všeobecné sudy neprihliadli na nadväzujúcu skutkovú a právnu argumentáciu sťažovateľa (uprednostnenie vyživovacej povinnosti sťažovateľa na maloletého ■■■■■ na úkor vyživovacej povinnosti sťažovateľa na maloletého ■■■■■ a manželku sťažovateľa, nevhodnosť voľných pracovných miest, nízky príjem) a túto považovali v okolnostiach danej veci za nadbytočnú, ústavný súd konštatuje, že svoje rozhodnutia ústavne udržateľným spôsobom odôvodnili, pretože dostatočne objasnili skutkový a právny základ svojich rozhodnutí (absencia podstatnej zmeny pomerov na strane sťažovateľa), a preto nemuseli dať odpoveď na všetky sťažovateľom nastolené otázky, pretože tieto v okolnostiach danej veci zjavne nemali podstatný význam.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že takto formulované právne závery okresného súdu nenesú žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v nadväzujúcom konaní krajského súdu a ktoré by mohli pre nedostatok primeranej reakcie zo strany krajského súdu zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj tú argumentáciu sťažovateľa, v rámci ktorej namieta nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu v otázke nevykonania ním navrhnutého dôkazného prostriedku (popisu pracovných činností). Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že z obsahu sťažnosti, ako aj z príloh k nej pripojených nevyplýva, že by sťažovateľ dostatočným spôsobom konkretizoval, ktoré rozhodujúce skutočnosti mali byť navrhnutým dôkazným prostriedkom preukázané. Z procesného hľadiska sťažovateľ namietajúci absenciu náležitého odôvodnenia rozsudku krajského súdu vo vzťahu

k dôvodom nevykonania ním navrhnutého dôkazného prostriedku bol povinný v prvom rade uviesť, ktoré relevantné skutočnosti ním mali byť preukázané.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že korelátom práva účastníka konania na primerané odôvodnenie súdneho rozhodnutia (v zmysle primeranej argumentačnej reakcie na ním uvádzané návrhy) je jeho procesná povinnosť predostrieť dostatočne konkretizované a podložené tvrdenia, pretože primeranosť odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu je možné posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému tvrdeniu účastníka konania.

Rovnako neobstojí ani argumentácia sťažovateľa, že krajský súd porušil zásadu rovnosti účastníkov pred súdom garantovanú základným právom na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Označeným základným právom sú totiž chránené procesné práva účastníkov v súdnom konaní, ktorých porušenie sťažovateľ nenamieta. Ústavný súd ani nezistil, že by v súvislosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu bola niektorá zo strán sporu procesne zvýhodnená alebo diskriminovaná tým, že by sa niektorým z jej návrhov konajúci súd nezaoberal alebo že by sťažovateľ nemal možnosť zaujať stanovisko k otázkam a okolnostiam relevantným pre rozhodovanie všeobecného súdu o ním uvádzaných procesných návrhoch. Sťažovateľ tiež nepredložil žiadnu argumentáciu svedčiacu o porušení základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, medzi ktoré patrí právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, právo na prerokovanie veci verejne a v prítomnosti účastníka konania a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľovi v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie nepodarilo preukázať namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru, realnosť ktorých by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 41 ods. 3 ústavy rozsudkom krajského súdu

V súvislosti so základným právom zaručeným čl. 41 ods. 3 ústavy, podľa ktorého majú deti narodené v manželstve i mimo neho rovnaké práva, ústavný súd uvádza, že subjektom ochrany tohto práva sú deti. Účel tejto ochrany zakotvený v tomto článku ústavy spočíva vo vytvorení rovnakého právneho postavenia pre všetky deti bez rozdielu, bez ohľadu na to, či sa narodili zosobášeným rodičom alebo mimo manželstva. Uvedený článok ústavy však zaručuje práva deťom (vrátane detí sťažovateľa), nie však sťažovateľovi samotnému, ktorý v danom prípade nie je jeho nositeľom tohto práva. Preto je podľa názoru ústavného súdu vylúčená možnosť, aby sťažovateľ mohol úspešne namietat' porušenie uvedeného práva napadnutým rozsudkom krajského súdu, v dôsledku čoho bolo potrebné považovať sťažnosť v tejto za podanú zjavne neoprávnenou osobou (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016